FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Ruth Ware

Un cuplu perfect

Traducere din limba engleză şi note de
Ionela Chirilă

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare:
Virginia Lupulescu

Design copertă: Tudor-Gabriel Motroc

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Sabina Lungu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WARE, RUTH
Un cuplu perfect / Ruth Ware ; trad. din lb. engleză şi note de Ionela Chirilă.
Bucureşti : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2613-2

I. Chirilă, Ionela (trad. ; note)

821.111

Titlul original: *One Perfect Couple*
Autor: Ruth Ware

Copyright © 2024 by Ruth Ware

Copyright © Editura Trei, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2613-2

Pentru Ian, cercetătorul meu preferat.
Îți mulțumesc pentru că ești tu.

PROLOG

Se zbate. Se zbate pentru viața lui — dar la fel și ea. Ea e în apă până la gât; are sare în ochi, apă în plămâni, gâfâie, se sufocă, nu poate să respire.

Trupul lui e tare ca piatra, musculos și mai puternic decât și-ar fi imaginat ea vreodată, zvârcolindu-se sub apă ca o fiară captivă.

Cum se luptă să-l înfrângă, înțelege două lucruri, le înțelege cu o claritate dureroasă, disperată. Primul: e pe viață și pe moarte. Al doilea: dacă-i dă drumul, ea va fi cea care se va îneca în valuri.

Și doi: ca să ucizi pe cineva în felul acesta, trebuie să îți dorești cu fiecare fibră a ființei tale ca acea persoană să moară.

Întrebarea e: vrea ea asta? Chiar vrea ca el să moară?

PARTEA ÎNTÂI
CALMUL

15.02 — 2:13 a.m.
Alo. Alo?

CAPITOLUL 1

— Nu pot, îți repet, nu pot să merg pe o insulă pustie.

Nu m-am uitat la Nico, care stătea în spatele meu, aplecat peste mine. În schimb, am continuat să privesc ecranul computerului, încercând să înțeleg tabelul din fața mea. Un lucru era sigur: datele cu siguranță nu arătau tipul de corelație pe care profesorul Bianchi sperase s-o vadă când m-a angajat. Era a treia mea încercare și nu mai puteam ignora senzația de neliniște din stomac. Ceva nu era în regulă.

— Dar, Lyla, îți spun, e șansa vieții. Reality TV. *Reality* TV.

— Ar putea fi și șansa mileniului, Nic. Nu pot să vin cu tine. Cum să-mi iau liber?

Era oare vreun tipar pe care nu-l vedeam? Poate dacă aș încerca să adaug rezultatele anterioare?

— Dar nu mă lăsa să te rețin, du-te tu. O să te încurajez de aici, am continuat.

— Tu n-ai auzit ce-am zis sau cum? Nu pot merge singur. Este un show TV pentru *cupluri*. Lyla, nu cer prea multe, dar Ari crede că asta mi-ar putea lansa cariera. N-o să mai am o asemenea șansă. Tu știi foarte bine de câte ori am bătut pe la toate porțile, dând audiții pentru

te miri ce — ar putea fi momentul meu. Asta ar putea fi șansa mea reală, a insistat Nico, rugămintea din vocea lui având acum o ușoară notă de iritare.

Am deschis Excelul cu ultimele seturi de probe, am apăsat iar funcția de reprezentare grafică a datelor și, în timp ce diagrama se popula, Nic a explodat.

— Lyla, tu mă asculți sau ce naiba? Ăsta e un punct de cotitură pentru cariera mea și tu nu poți să închizi laptopul ăla 30 de secunde?

Am tras adânc aer în piept. Vocea maică-mii îmi răsuna în ureche: *Scoate capul din telefon, Lyla...*

Am salvat fișierul și m-am rotit cu scaunul spre iubitul meu.

— Îmi pare rău. Ai dreptate. N-am fost atentă. Spune-mi din nou, de la capăt.

— E un nou serial de reality TV. Premiul nu e cine știe ce, pentru că e vorba de un canal nou de streaming cu un buget minuscul, dar care vrea să facă din el show-ul fanion și, dacă reușește să capete destulă audiență, expunerea ar putea fi astronomică. Și Ari îl știe pe producător, Baz. Au fost colegi de facultate. Ari zice că mă poate băga pe ușa din spate. Pe amândoi, adică.

— Scuze, care e conceptul?

— Cinci cupluri pe o insulă pustie. Formatul clasic, cu eliminare treptată, cu numărătoare inversă pe parcursul a zece săptămâni. Nu știu exact unde, Ari zicea ceva de Indonezia? E un fel de melanj între *Insula iubirii* și *Supraviețuitorul* — cuplul trebuie să reziste ca să rămână în concurs. Soare, nisip, mare... haide, Lil! Avem amândoi nevoie de asta. O vacanță adevărată.

— Dar nu e vacanță, nu? Și cât o să dureze? Zece săptămâni? Începând de când?

Nico a ridicat din umeri.

— N-am idee, dar părea că se cam grăbesc. Ari m-a întrebat ce program am în următoarele câteva luni. I-am zis că n-am nimic ce nu pot amâna.

Am oftat.

— Îmi pare rău, Nico, poate că programul *tău* nu e încărcat, dar al meu e. N-am cum să plec la mama naibii în perioada rămasă din contract, știi bine. Profesorul Bianchi ar putea să mă dea afară și atunci cum mai plătim chiria?

Cu siguranță nu cu firmiturile pe care le primea Nico din munca de actor aspirant și barista cu jumătate de normă, un adevăr știut de amândoi, dar n-am ținut să-l și rostesc. Dar Nico scutura din cap.

— Lyla, tocmai asta e ideea. Dacă reușesc, asta ar însemna expunere adevărată. Aș deveni un nume în industrie până la finalul seriei și aici vorbim de roluri de televiziune, film, publicitate și câte și mai câte. Vorbim de bani adevărați, un venit constant. Bani cu care *cumperi o casă*. Aș putea să mai iau din presiunea care e doar pe umerii tăi. Haide, Lil, gândește-te. Te rog?

Mi-a împins laptopul laoparte și s-a așezat pe birou în fața mea, cu brațele deschise spre mine, iar eu m-am lăsat îmbrățișată, cu fruntea pe pieptul lui, simțind amestecul familiar de disperare și dragoste.

Îl iubeam pe Nico, chiar îl iubeam. Și nu doar pentru că era haios, fermecător și extrem de atrăgător — cu siguranță cam un opt sau un nouă, spre deosebire de șasele meu. Dar era un optimist incurabil, pe când eu era o raționalistă convinsă. Obiceiul lui de a se convinge că fiecare curcubeu avea la capăt o căldare cu aur doar pentru el — un obicei care păruse atât de încântător când

ne-am cunoscut — începuse să mă scoată din sărite după doi ani împreună. Doi ani în care eu plătisem facturile, făceam treburile administrative și, în general, eram cea care se comporta ca un adult, în timp ce Nico alerga după șansele care, cumva, *nu prea* se materializau.

Și ăsta părea încă un vis nerealist, aidoma musicalului din West End inspirat de *Twilight*, pentru care s-a dovedit mai târziu că nimeni nu obținuse drepturile de autor sau a planului de a deveni profesor de actorie pe YouTube. Au fost atât de multe scheme care n-au dus nicăieri, atât de multe seriale anulate înainte de primul episod și episoade-pilot care n-au mai ajuns niciodată pe ecrane. Dar dacă aș fi menționat așa ceva, deveneam eu personajul rău. Aș fi fost persoana care i-a refuzat lui Nico șansa vieții.

— Măcar pot să-i zic lui Ari c-o să te întâlnești cu producătorii? m-a întrebat el, cu respirația caldă pe creștetul meu.

Închid ochii pentru că știu foarte bine că dacă mă uit în ochii lui căprui de cățeluș milog o să fiu pierdută. Ce voiam *cu tot dinadinsul* să-i spun era că nu părea să fie vreo șansă ca treaba asta să treacă de prima întâlnire, în care producătorii urmau să mă vadă și să-și dea seama că nu sunt tipa sexy și țâțoasă pe care o căutau. Reality TV nu era tocmai genul meu de divertisment, dar văzusem suficient cât să știu că există un anumit tipar fizic pentru concurente și că eu nu mă încadrez. Nico — cu trupul tonifiat la sală și pielea bronzată la salon — era altceva. S-ar fi potrivit perfect în *Burlăcița* sau *Perechea Ideală*. Eu însă? Chiar o să vrea să se uite la o cercetătoare trecută de 30 de ani, cu degetele pătate cu mov de la gelurile proteice și cu o încruntătură permanentă de la statul cu

ochii în microscop, gândindu-se: *Chiar vrem s-o vedem alergând pe plajă în niște chiloței minusculi?* Puțin probabil.

Pe de altă parte... de vreme ce oricum n-avea să se întâmple vreodată... chiar ar conta dacă-l mai amăgeam pe Nico puțin? Apoi, după ce-o să mă respingă sau când toată povestea o să moară în fașă, Baz ăsta ar putea fi personajul negativ, iar mie mi-ar reveni rolul de iubită care îi e alături în toate. Mă rog, până la următoarea schemă naivă și fără speranță.

Am deschis ochii, încercând să mă gândesc ce-aș putea spune, dar în schimb privirea mi-a fost atrasă de ecranul strălucitor al laptopului. Nu puteam citi cifrele, pentru că Nico împinsese laptopul spre marginea biroului. Dar nu conta. Iată-le, eram sigură c-așa o să fie. Incomod. Incontestabil. De neignorat.

— Te rog? a continuat Nico, întrerupându-mi șirul gândurilor și mi-am dat seama că încă aștepta un răspuns.

M-am uitat la el. La ochii lui mari și căprui, înconjurați de gene incredibil de lungi — ca un George Michael tânăr. Am simțit cum ceva în mine cedează... se topește. Oh, Doamne, aveam să zic *da*, știam amândoi.

— Bine, am spus în cele din urmă, simțind cum fața mi se întinde vag într-un zâmbet reticent.

Pentru o clipă, Nico doar s-a uitat la mine, apoi a scos un strigăt de bucurie și m-a ridicat, strivindu-mă într-o îmbrățișare uriașă.

— Mulțumesc, mulțumesc, Doamne, *mulțumesc*. Te iubesc, Lyla Santiago!

— Și eu te iubesc. Dar trebuie să ți se ofere rolul întâi și întâi, bine? Așa că nu e cazul să te vezi deja pe cai mari! N-aș vrea să fii dezamăgit dacă nu te primesc.

— O să-l primesc. Nu-ți face griji, Lil. O să intru. O să intrăm amândoi. Cum ar putea să-mi reziste? a zis Nico, punându-mă jos și sărutându-mă în sfârșit pe buze, ținându-mi fața în mâini, cu un zâmbet atât de larg că-i ridase obrajii bronzați.

M-am uitat la el, la zâmbetul lui larg, la dinții albi, la ochii întunecați și sclipitori și m-am gândit cum ar putea, într-adevăr, să-i reziste? Nimeni nu-i putea spune „nu“ lui Nico. Nu trebuia decât să sper că și profesorul Bianchi va simți la fel.

15.02 — 2:13 a.m.
Alo? Nu sunt sigură cum funcționează chestia asta, dar sunt Lyla, către *Over Easy*, răspundeți, vă rog. Terminat.

15.02 — 2:14 a.m.
Alo, mă aude cineva? Sunt Lyla, către *Over Easy*, vă rog răspundeți. Terminat.

CAPITOLUL 2

— Vai de mine!

Expresia de pe chipul profesorului Bianchi trecuse de la veselă la deprimată în timp ce-i explicam ultima serie de date. Rezultatele lăsate de predecesorul meu fuseseră... ei bine, *incitante* cred că e prea puțin spus. Dacă s-ar fi dovedit reproductibile, ar fi reprezentat un progres major în studiul *chikungunya*[1], domeniul meu de specialitate. Dar nu se dovedeau reproductibile și asta era o problemă.

Iar partea cu adevărat enervantă era că Tony nu mai era de mult prin preajmă. Publicarea tezei lui fusese primită cu imens entuziasm și fusese recrutat imediat de un laborator privat care îi oferise o poziție permanentă. Eu în schimb fusesem angajată de universitate cu un contract de un an pentru a încheia proiectele rămase neterminate. Sarcina mea ar fi trebuit să fie simplă: să repet experimentele lui Tony cu o gamă mai largă de probe de laborator și să demonstrez că rezultatele se confirmă. Problema era că nu se confirmau. Le repetasem și le tot repetasem până la epuizare, dar după a treia încercare a trebuit să recunosc

1 Chikungunya — o infecție provocată de virusul CHIKV, cu transmitere prin înțepătura de țânțar.